

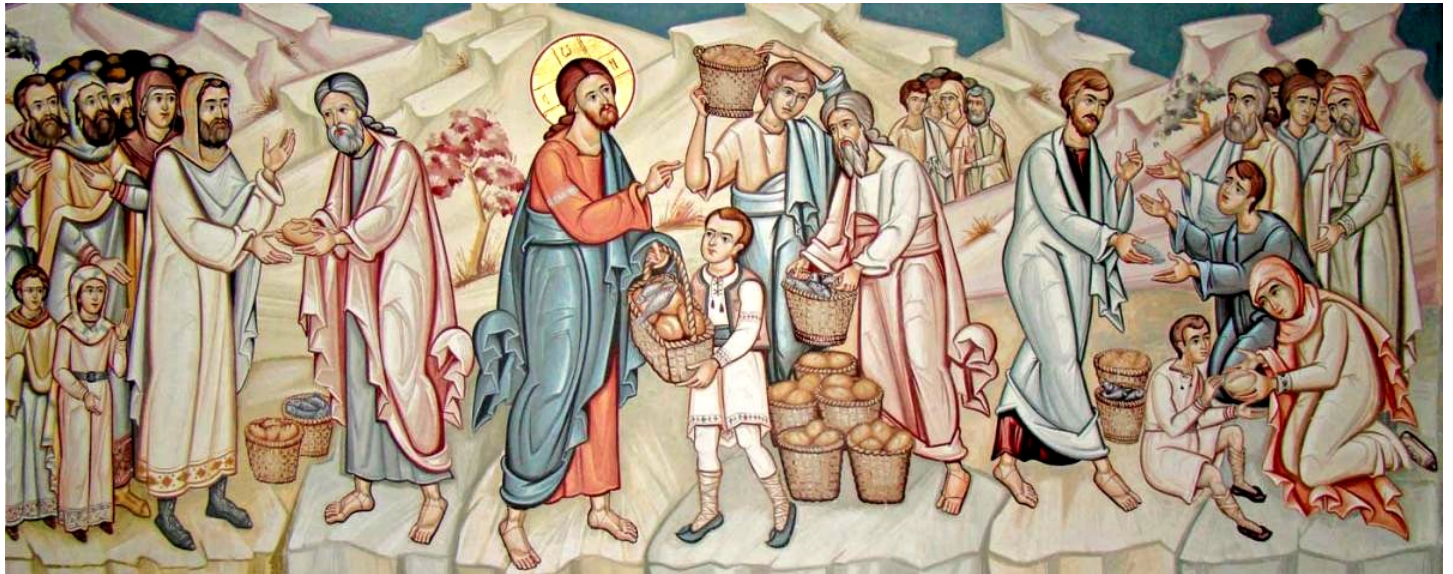
„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro



www.facebook.com/parohiapoenita



Duminica a 8-a după Rusalii

Despre hrana trupească și hrana duhovnicească

Cea dintâi hrană cu care păstorii Bisericii sunt dator să hrănească pe credincioși este învățătura de credință ortodoxă. Credința dreaptă apostolică este pâinea vieții noastre, este temelia Bisericii lui Hristos, este cuvântul viu și neschimbat propovăduit de Fiul lui Dumnezeu și de Sfinții Apostoli și scris cu litere de foc în Sfânta Evanghelie.

Cmul fiind format din două părți, adică trup și suflet, are în viață și bucurii sufletești și bucurii pământești, are și ispite sufletești și ispite trupești. Are nevoie pe pământ de hrană sufletească pentru mântuire și de hrană trupească materială pentru a-și menține viața în trup. Pentru hrana materială avem părinți, care se îngrijesc de copii și le asigură cele necesare vieții. Iar pentru hrana duhovnicească necesară mântuirii sufletelor, avem părinți duhovnicești, episcopi, preoți și duhovnici care se îngrijesc de mântuirea credincioșilor încredințați lor de Hristos.

Iată pentru ce a poruncit Mântuitorul ucenicilor Săi: „Nu trebuie să se ducă oamenii de la voi; dați-le voi să mănânce!” (Matei 14, 16) Și care este hrana cu care episcopii și preoții hrănesc pe credincioși?

Cea dintâi hrană cu care păstorii Bisericii

sunt dator să hrănească pe credincioși este învățătura de credință ortodoxă. Credința dreaptă apostolică este pâinea vieții noastre, este temelia Bisericii lui Hristos, este cuvântul viu și neschimbat propovăduit de Fiul lui Dumnezeu și de Sfinții Apostoli și scris cu litere de foc în Sfânta Evanghelie. Credința curată în Dumnezeu, Cel în Sfânta Treime închinat și mărit, este cuprinsă pe scurt în Crez, este mărturisită de două mii de ani de Biserica Ortodoxă și de sfinții ei slujitori și este apărută cu jertfa a milioane de martiri și cu învățătura tuturor Sfinților Părinți și Cuvioși. (...)

A doua hrană duhovnicească, de aceeași valoare cu credința curată, este viața morală în rândul credincioșilor noștri. Dumneavoastră fraților, ca fii adevărați ai Bisericii lui Hristos aveți mari datorii să păstrați cu sfințenie credința ortodoxă până la moarte, chiar cu



prețul vieții. Apoi să trăiți, adică să puneți în practică învățătura Sfintei Evanghelii, știind că, credința fără fapte bune este moartă (Iacob 2, 17-20). Adică să fiți oameni de rugăciune, să trăiți în pace cu toții, să mergeți cu regularitate la biserică, de unde primiți adevărata hrană duhovnicească; să faceți milostenie, să fugiți de desfrânare și de beție, două grele păcate care stăpânesc astăzi aproape toată lumea și să vă creșteți copiii în frica și dragostea de Dumnezeu.

(Arhim. Ilie Cleopa)



Un fragment din moaștele Sf. M. Mc. Teodor Tiron

în pelerinaj la Parohia Poienița

Duminică, 28 August 2016 orele 17⁰⁰

<http://poienita.iasi.mmb.ro>

Aduceri aminte despre un monah care a tipărit viața Maicii Domnului

Parcurgem duhovnicește calea frumoasă și plină de bucurii sfinte a Postului Adormirii Maicii Domnului aducându-ne aminte de nobilele sale virtuți, dar și de ajunarea pe care a săvârșit-o înainte de mutarea ei din viața pământească. De aceea, mulți credincioși poartă o iubire aparte Maicii Domnului, respectând cu multă acribie Postul Sfintei Mării, așa cum este cunoscut în tradiția noastră românească. Însă, nu doar mirenii, ci și cei din cinul monahal s-au înscris în aceeași rânduală duhovnicească, arătând Împărătesei celei alese necondiționată dragoste, căci ea ne veghează tuturor drumul către Împărăția cerurilor.

(Arhim. Mihail DANILIU | Sursa: *doxologia.ro*)

Unul dintre monahii cu mare râvnă către Născătoarea de Dumnezeu a fost și Gamaliil Păvăloiu, fost mare tipograf al Mănăstirii Neamț. În urmă cu peste două decenii, un bun frate de la Schitul Vovidenia mi-a vorbit despre un călugăr îmbunătățit din obștea Neamțului. Într-o seară de toamnă târzie am hotărât să mergem pentru a-i cere cuvânt de folos. Așa l-am cunoscut pe părintele Gamaliil. Locuia într-o căsuță smerită din apropierea zidurilor secularei ctitorii ștefaniene. Gârbovit de ani și boală, ne-a primit cu bucurie în chilia sa cuminte, luminată de nelipsita candelă așezată în fața câtorva icoane devenite ferestre ale Cerului. Trebuie să vă mărturisesc că straietele călugărești ale părintelui nu erau din cele mai dichisite. Și prin aceasta ne-a oferit o autentică lecție de smerenie. Rasa veche, peti-cită, m-a făcut să realizez că nu-l prea interesa veșmântul cel din afară. Cu siguranță își lucrase unul minunat pe dinăuntru, dezvăluit de ochii săi blânzi și chipul luminos dosit de barba demult brumată, semn al înțelepciunii și așezării duhovnicești a bătrânului.

După rugăminti stăruitoare, cu un glas aproape stins, a început a ne vorbi despre istorii de altădată. Da, întâmplări pierdute în negura vremurilor, căci prin 1995, când l-am cunoscut, monahul Gamaliil împlinise 94 de ani de viață, din care șapte decenii petrecute aici, la Neamț. Carevasăzică, purta cu el o istorie a lavrei nem-

țene de aproape un secol.

Din minunatele cuvinte rostite atunci, dar și cu prilejul câtorva vizite ulterioare, mi-am dat seama că bătrânul călugăr era cu adevărat un om aparte. Născut în ultimul an al secolului al XIX-lea, undeva prin ținuturile Vrancei, a intrat în obștea chinoviei nemțene pe la începutul deceniului al doilea al secolului XX. După tunde-rea în monahism cu numele Gamaliil, i s-a rânduit ascultarea la tipografie. În urma perseverențelor sale nevoiște, a deprins meșteșugul tiparului, scoțând de sub teascurile vesteitei tipar-nițe numeroase cărți de rugăciune și îndrumare duhovnicească.

Dintre ele, una, zărită și pe masa nonagenarului monah, mi-a atras atenția în chip deosebit: **Viața Preasfintei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu și istoricul sfintei sale icoane**. A văzut lumină tiparului în 1933, prin osteneala iscusitului zețar Gamaliil. Mi-am permis să-i cer amănunte, simțindu-i glasul înecat în lacrimi atunci când ne amintea de ea. Răspunsul a venit îndată, copleșitor: „Frățioare, este cartea la care am lucrat cu dor și bucurie. Am cules fiecare literă cu mâinile tremurânde de emoție și fericire că m-a învrednicit Dumnezeu să tipăresc viața Măicuței noastre sfinte”. Puseseră mult suflet la apariția volumului, arătându-și astfel – la modul concret – dragostea față de proteguitoarea vieții monahicești.

O sumedenie de alte lucruri ne-a povestit

gazda noastră. Regret că nu am izbutit să-i immortalizez chipul ori vocea. Dar păstrez în taina inimii mare parte din vorbele sale pline de glorie ori din evenimentele deosebite din tumultoasa-i existență.

Îmi amintesc, bunăoară, de o întâmplare petrecută prin anii 1930, când vrednicul de pomenire Teoctist patriarhul, pe atunci fratele Teodor, era elev seminarist la școala monahală din mănăstire. Într-una din zile, venind la bibliotecă și observând o carte prețioasă, novicele a început a o răsfoi cu toată atenția. Întrebându-l dacă-i face trebuință, tânărul novice și-a exprimat regretul că nu are bani să și-o achiziționeze. La auzul stânenitoarei situații, părintele Gamaliil s-a oferit să i-o dăruiască. Însă, lovindu-se de refuzul seminaristului, i-a spus: „**Primește-o măcar de împrumut. Când vei ajunge mitropolit, o să-mi dai banii pentru ea**”. Timpul a trecut, fratele Teodor, devenit monahul Teoctist, a urcat pe treptele slujirii și demnităților bisericești, devenind ceea ce odinioară i-a prevestit monahul tipograf. La fel de impresionant mi se pare faptul că mitropolitul de atunci al Moldovei, Teoctist, ori de câte ori poposea pe la Neamț, oferea bătrânului Gamaliil un plic în care strecura „bani pentru carte”, chiar dacă acest gest mărinimos se întâmpla de câteva ori pe an. M-a impresionat nespuse să regăsesc o parte din frumoasa întâmplare în amintirile Patriarhului Teoctist, așternute într-o emoționantă predoslovie la lucrarea de licență a Preasfințitului Episcop Timotei Prahoveanul, „Schitul Vovidenia – tradiție și actualitate”.

Acum 17 ani, pe **12 aprilie 1998**, chiar în ziua hirotoniei mele întru preot, pe cuviosul Gamaliil – care era cât pe-aci să cuprindă în existență sa trei secole – l-a chemat Maica Domnului la cereștile locașuri. Purtându-l nu doar în pomelnicul dumnezeieștii Liturghii, ci și în cel al inimii, am necurmată nădejde că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i-a răspălit monahului nemțean dragostea arătată de-a lungul celor 98 de ani de existență, dintre care 75 petrecuți în cinul călugăresc.